

IHMETTÄ KERRAKSEEN!

TM Markus Paavola

Mikä tekee kedon kukasta pienemmän ihmeen kuin vaikkapa yliluonnollisesta parantumisesta? Vastaus on: perspektiivi. Tarkastelemme asioita sammakkoperspektiivistä. Jumalan näkökulmasta ihmeitä ei ole. Kuitenkin luotu todellisuus on ihmettä kaikkienensa. Ainoastaan synnissä ja pahuudessa ei ole mitään ihmettelemisen arvoista, sillä elämme langenneessa maailmassa.

Luodun olennon näkökulmasta suurin mahdollinen ihme on itse Luoja. Jos uskomme Jumalaan taivaan ja maan Luojana, ei meille pitäisi olla mitään ihmettelemistä, jos Hän jatkaa työtään maailmassa. Hän ei ole vain kaiken alkuunpanija, jonkinlainen “sokea kelloseppä” tai “demiurgi”, vaan luomakunnan ylläpitäjä.

Maailmankaikkeus lakkaisi olemasta, jos Jumala niin tahtois. Kaikki palaisi olemisesta olemattomuuteen. Jopa luonnonlait ovat pikemminkin Jumalan toiminnan kädenjalkia kuin itsenäisiä “lakeja”. Ne ovat osa suurta ihmettä – Jumalan luovaa toimintaa.

Jumala on rakkaus. Rakkaus on aktiivista ja dynaamista. Aito rakkaus on itsessään ihme, jota voi yrittää selitellä, mutta ei selittää.

Rakkaudesta luotujaan kohtaan Jumala on antanut myös Pyhilleen lahjan tehdä ihmeitä. Pyhän ihmisen oleellisin merkki ei kuitenkaan ole se, onko hän tehnyt ihmeitä. Jotkut Pyhät eivät maanpäällisen vaelluksensa aikana tehneet pienintäkään ihmettä. Pyhän ihmisen merkki on, että hän eli ihmeessä, sillä hän eli Jumalassa. Jumalassa eletty elämä on aina ihme. Siksi ihme on Pyhälle luonnollinen asia, luonnollinen olotila.

Vanhus Paisios (1924–1994) – itse eräs aikamme suurimpia ihmeidentekijöitä – sanoo, että ihmiset, joiden ajatukset ovat hyviä ja jotka ovat saavuttaneet sisäisen yksinkertaisuuden ja puhtauden, näkevät yliluonnollisetkin asiat hyvin yksinkertaisina, ikään kuin luonnollisina, sillä Jumalalle kaikki on yksinkertaista. Jumala ei näet käytä suurempaa voimaa yliluonnollisten ja pienempää luonnollisten asioiden kohdalla, vaan yhtä ja samaa voimaa kaikissa tapauksissa.

Elämme hengettömän länsimaisen ajattelun piirissä. Meille ihme ei ole arkipäiväistä, minkä vuoksi saatamme kristittyinäkin epäillä koko ihmeiden todellisuutta. Koska haluamme olla järkeviä, luotamme ja uskomme mieluummin järkeemme ja siihen, mitä näemme omin silmin.

Järki ei kuitenkaan ole ihmeitä vastaan, vaan vallitseva naturalistinen maailmankuva ja -katsomus, joiden uskomusmaailmaan eivät ihmeet mahdu. Vaikka naturalistisesta näkökulmasta maailmaa tarkasteleva ihminen näkisi ihmeen omin silmin, hän ei siihen uskoisi. Sille täytyy aina löytää “luonnollinen selitys”. Hengellisestä kokemusmaailmasta ja Kirkon todellisuudesta tarkasteltuna luonnollisin selitys kaikelle ympärillämme on ihme. Tämän sanoo jo järkikin.

Tiede on osoittanut, että luomakunta on paljon monimutkaisempi ja ihmeellisempi kuin on osattu edes kuvitella. Avoimin silmin maailmaa tarkastelevat tiedemiehet ovatkin tulleet siihen johtopäätökseen, että maailma on ihme, jota naturalistinen ajattelu ei yksin kykene selittämään. Valitettavasti he eivät useinkaan saa ääntään kuuluviin, sillä tiedemiesten suuri enemmistö yhä suhtautuu luomakuntaan aivan kuten fundamentalistikristityt Raamattuun ja kuvittelee, että se selittää itse itsensä.

Järjettömin fundamentalismin muoto lienee kuitenkin sellainen teologianharjoitus ja -tutkimus, joka on lähtökohdiltaan naturalistista ja kieltää sekä Jumalan että ihmeen. Todella ihmeellistä puuhaa! Joutavanpäiväistäkin vielä!

Aamun Koitto 13/2005